

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 212/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w Z., wyrok z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut	
	<p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za jego (wyroku – przyp. SA) podstawę a mający wpływ na treść wyroku poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony K. W. (1) dokonał zarzucanego mu czynu, wyczerpując dyspozycję art. 156 § 1 pkt 2 k.k.</p> <p>2. naruszenie przepisów prawa procesowego, mającego wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. polegające na dowolnej i fragmentarycznej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego przez Sąd poprzez bezkrytyczne danie wiary</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zeznaniom
pokrzywdzonego
R. W., bez
przeprowadzenia
pogłębionej
analizy i oceny
jego zeznań ze
sobą
sprzecznych,
które zdaniem
obrony były
zmiennie
obciążające
skutkami
pobicia nie tylko
oskarżonego, ale
także D. W. (1)
oraz inne osoby,
między innymi
przedstawiciele
wierzyciela,
który miał mu
udzielić
pożyczki, także
wyjaśnień
oskarżonego, z
których wynika,
iż mógł spaść
idąc po stromych
schodach, w
tym zakresie
Sąd nie poczynił
żadnych ustaleń,
które można by
było określić
jako wiarygodne
i zgodne ze
stanem
faktycznym.

3. rażąca
niewspółmierność
kary polegająca
na wymierzeniu
oskarżonemu
kary w wymiarze
5 lat
pozbawienia
wolności przy
ominięciu zasad

	<p>art. 53 k.k. i dalszych, zdaniem obrony dolegliwość kary znacznie przekracza stopień winy oskarżonego oraz nie uwzględnia celów wymiaru kary - zapobiegawczych i wychowawczych zastosowanej kary w stosunku do oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przed ustosunkowaniem się do zarzutów apelacyjnych należy stwierdzić, iż Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia (...) r. w sprawie (...) uznał oskarżonego K. W. (1) za winnego tego, że w dniu 11 grudnia 2019 r. w miejscowości B., woj. (...) poprzez bicie pięściami i kopanie R. W.</p>			

po całym ciele, w szczególności po klatce piersiowej, spowodował u R. W. obrażenia ciała w postaci odmy opłucnowej lewostronnej szerokości 50 mm wymagające odbarczenia, która stanowiła ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu oraz ogólnych potłuczeń, stłuczenia klatki piersiowej, złamania nosa i stłuczenia głowy, które skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała pokrzywdzonego na okres dłuższy niż 7 dni, tj. popełnienia przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i za przestępstwo to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności (pkt 1), na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego na

rzecz
pokrzywdzonego
R. W.
zadośćuczynienie
za doznaną
krzywdę w
wysokości 6.000
zł (pkt 2) oraz
orzekł o kosztach
procesu (pkt 3,
4).

**Zarzuty ad. 1 i
2**

Zarzuty te, choć
stawiane
oddzielnie jako
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych oraz
zarzut
dokonania
dowolnej i
fragmentarycznej
oceny zebranego
w sprawie
materiału
dowodowego w
rzeczywistości
sprowadzają się
do zarzutu błędu
w ustaleniach
faktycznych o
charakterze
„dowolności” i
„braku”.
Skarżący
bowiem z jednej
strony neguje
prawidłowość
dokonanej przez
Sąd I instancji
oceny zebranych
dowodów
poprzez pryzmat
zasad
określonych w
art. 7 k.p.k.
a z drugiej

strony wskazuje na braki w postępowaniu dowodowym polegające na zaniechaniu przez Sąd I instancji wyjaśnienia kim były osoby z P., które miały pobić R. W. a co ma wynikać ze zmiennych zeznań pokrzywdzonego.

Należy więc przypomnieć, że zarzut błędu „dowolności” odnośnie ustaleń faktycznych, w tym co do zamiaru oskarżonego, jest słuszny tylko wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych

uchybień w
świetle wskazań
wiedzy,
doświadczenia
życiowego i
logicznego
rozumowania
dopuscił się sąd
w dokonanej
ocenie materiału
dowodowego, a
nie tylko
poprzestania na
własnej,
odmiennej
ocenie tego
materiału (vide:
wyrok SN z 20
lutego 1975 r.,
II K 355/74,
OSNPG 9/1975,
poz. 84, wyrok
SN z 22 stycznia
1975 r., I Kr
197/74, LEX nr
18956). Chodzi
między innymi
o pominięcie
istotnych
środków
dowodowych,
niedostrzeżenie
ważnych
rozbieżności,
uchylenia się od
oceny
wewnętrznych
czy wzajemnych
sprzeczności
(vide: wyrok SA
we Wrocławiu
z 19 kwietnia
2012 r., II
AKa 85/12, LEX
nr 1162856).
Przekonanie zaś
sądu o
wiarygodności
jednych i
niewiarygodności

innych dowodów
pozostaje pod
ochroną art. 7
k.p.k. wtedy,
gdy:

- jest
poprzedzone
ujawnieniem na
rozprawie
głównej
całości
istotnych
okoliczności
sprawy (art. 410
k.p.k.) w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dociekania
prawdy (art. 2 §
2 k.p.k.),

- stanowi wynik
rozważania
wszystkich tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego,

c) jest
wyczerpująco i
logicznie - z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego -
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku (vide:
wyrok SN z dnia
16 grudnia 1974
r., Rw 618/74,
OSNKW 1975 r.,
z. 3-4, poz. 47).

Tymczasem,
wbrew
odmiennym

zapatrywaniom
skarżącego, Sąd
I instancji,
ustalając stan
faktyczny
zarówno co
do przebiegu
zajścia, zamiaru
towarzyszącego
oskarżonemu,
jak i ustalając
ostatecznie winę
oskarżonego,
zwłaszcza w
popelnieniu
przestępstwa z
art. 156 § 1 pkt 2
k.k., prawidłowo
oparł się na
wyjaśnieniach
oskarżonego
złożonych na k.
184-185,
zeznaniach A.
Z. (k. 16-17,
276-278),
zeznaniach
pokrzywdzonego
R. W. (k. 49-51,
82-83, 173-174,
315-319),
zeznaniach
świadców D. W.
(1) (k. 126v-127,
173-174,
278-282), A. T.
(k. 43, 248-251),
R. P. (k. 45-46,
251-252) i A.
M. (k. 11-13,
313-315) oraz
dokumentacji
lekarskiej dot.
pokrzywdzonego
(k. 25-26) a
także opinii
biegłego z
dziedziny
medycyny

sądowej M. S. (k. 29).

Sąd I instancji ustalając bardzo dokładnie stan faktyczny, którzy przywołał w sekcji 1 formularza uzasadnienia na str. 1-6 oparł się na przeprowadzonych w tej sprawie dowodach, tj. zarówno tych przemawiających na niekorzyść oskarżonego, o których wyżej wspomniano, jak i tych, które były dla niego korzystne, tj. wyjaśnieniach oskarżonego z k. 184-185, 243-247, zeznaniach M. B. (1) – aktualnej konkubiny oskarżonego (k. 320-322) i przede wszystkim zmienionych zeznaniach pokrzywdzonego R. W. złożonych na rozprawie w dniu (...) r. (k. 365-370).

Ocena tych dowodów, jak i pozostałych, niewymienionych wyżej została przeprowadzona

w sekcji 2 formularza uzasadnienia na str. 7-12.

Należy wyraźnie podnieść, iż Sąd I instancji przy tej ocenie zwrócił uwagę na wszystkie istotne aspekty wynikające z poszczególnych dowodów a dotyczące osoby sprawcy spowodowania u pokrzywdzonego obrażeń ciała, w tym zwłaszcza obrażeń, kwalifikowanych z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Sąd I instancji przy tym zwrócił uwagę na wysoce pokrętne zeznania pokrzywdzonego R. W., zasadnie nie dając wiary ostatnim depozycjom tego świadka, w których już wyraźnie „bronił” oskarżonego, starając się przerzucić odpowiedzialność za obrażenia, jakich doznał, na osoby trzecie, nikomu nieznanne.

Trzeba przy tym wyraźnie zaznaczyć, iż zarówno wyjaśnienia oskarżonego, jak i zeznania pokrzywdzonego wyraźnie ewaluowały wraz z tokiem prowadzonego postępowania.

Sąd I instancji, jak wspomniano wyżej, bardzo dokładnie przedstawił stan faktyczny, jaki ustalił w tej sprawie, w tym w zakresie związków oskarżonego z poszczególnymi kobietami, także A. Z., nieżyjącą już Ż. P. i ostatnią z nich M. B. (1), jak i w zakresie bliskiej znajomości oskarżonego z pokrzywdzonym R. W.. Jednocześnie z ocenionych dowodów wyciągnął jednoznaczny wniosek co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia, jakie miało miejsce w mieszkaniu R. W.. Jak to bowiem jasno

wynika z tych ustaleń, znajdujących oparcie we wskazanych wyżej dowodach, trafnie uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodne, w dniu(...) r. w mieszkaniu R. W., poza pokrzywdzonym spotkali się oskarżony K. W. (1), który tam przyszedł ze swoją ówczesną konkubina Ż. P. oraz (...), który pojawił się w tym mieszkaniu już w trakcie spożywania alkoholu przez pozostałą trójkę. Jak wynika z tych ustaleń, przez cały ten wspólny pobyt wskazanych czterech osób atmosfera spotkania była dobra: osoby te spokojnie rozmawiały, spożywały posiłek, przygotowany przez Ż. P., jak i piły alkohol w postaci wódki oraz wychodziły na balkon, gdzie paliły papierosy. (str. 4).

Sąd I instancji również ustalił, iż w trakcie tego spotkania była rozłożona wersalka z pościelą i w pewnym momencie Ż. P. położyła się na wersalce i przykryła kołdrą. W tym czasie oskarżony wraz z (...) udali się na balkon zapalić papierosa, zaś Ż. P. została sama w pokoju z R. W.. Z ustaleń tych także jasno wynika, iż R. W. w pewnym momencie położył się na wersalce obok leżącej Ż. P. i wówczas kobieta zaczęła krzyczeć, że W. złapał ją za krocze, co usłyszeli mężczyźni przebywający na balkonie. Wtedy też weszli do pokoju i oskarżony zapytał się pokrzywdzonego co robi a ten odpowiedział, że nic (str. 4 uzasadnienia).

W tym zakresie ustalenia Sądu I instancji nie są

w tej sprawie
kwestionowane,
więc nie
zachodzi tu
potrzeba, by
szerzej się
wypowiadać na
ich temat.

Natomiast już
co do samego
przebiegu
zdarzenia co do
istoty Sąd I
instancji ustalił,
iż po zastaniu
w/w sytuacji
oskarżony wpadł
w furię i zaczął
bić
pokrzywdzonego
pięciami i
kopać obutymi
nogami po całym
ciele, w
szczególności po
klatce
piersiowej,
powodując u
pokrzywdzonego
obrażenia ciała
w postaci odmy
opłucnowej
lewostronnej
szerokości 50
mm
wymagającej
odbarczenia,
która stanowiła
ciężki
uszczerbek na
zdrowiu w
postaci choroby
realnie
zagrożającej
życiu oraz
ogólnych
pośluczeń,
stłuczenia klatki
piersiowej,

złamania nosa i
stłuczenia głowy,
które
skutkowały
naruszeniem
czynności
narządu ciała
pokrzywdzonego
na okres powyżej
7 dni. W tym
czasie (...)
próbował
odciągnąć
oskarżonego od
pokrzywdzonego,
ale oskarżony
powiedział mu,
aby się nie
wtrącał, bo
„dostanie
wpierdol”.
Wtedy (...)
opuścił
mieszkanie
pokrzywdzonego
a oskarżony
nadal go bił.
Po jakimś czasie
oskarżony z
konkubiną
opuścili to
mieszkanie (str.
4-5
uzasadnienia).

Sąd I instancji
opisał również
niekwestionowane
w tej sprawie
fakty, jakie miały
miejsce po
zdarzeniu a
dokładniej
mówiąc po
przyjściu do
mieszkania A.
M. (str. 5
uzasadnienia).

Mając na uwadze kwestionowanie przez skarżącego obrońcę ustaleń dotyczących samego przebiegu zdarzenia a mówiąc dokładniej dotyczących osób, jakie w tym zdarzeniu brały udział, należy wskazać na te fragmenty niżej wymienionych dowodów, które na ten temat dostarczają informacji.

Oskarżony **K. W. (1)** podczas pierwotnych wyjaśnień przyznał się do tego, że pobił R. W., podkreślając wyraźnie, że zrobił to sam i zaprzeczając, by w tym pobiciu brał udział (...) (k. 167). Oskarżony przyznał, że gdy zorientował się, że R. W. dotykał śpiącą Ż. P. w miejsca intymne i gdy pokrzywdzony zaprzeczył, by cokolwiek robił, to nie potrafił nad sobą zapanować.

Oskarżony
wprawdzie
podniósł, że
pokrzywdzony
rzucił się na
niego z rękami,
ale był słabszy.
Jednocześnie
zaprzeczył, by
(...) zaatakował
i bił R. W.,
podnosząc, iż
nie wie dlaczego
pokrzywdzony
także wskazywał
na W. jako
drugiego ze
sprawców jego
pobicia.

Oskarżony wręcz
podał, iż W.
starał się go
odciągnąć i
uspokoić i na
pewno ani razu
nie kopnął ani
nie uderzył
pokrzywdzonego.

Oskarżony przy
tym racjonalnie
zauważył, iż
tylko on bił W.,
gdyż obmacywał
jego dziewczynę,
zaś (...) nie
miał nic do
tego. Oskarżony
przyznał, że
jak R. W.
powiedział, że
nic nie robił,
to doskoczył do
niego i zaczął
go bić, choć
nie pamiętał już
jak go bił, czy
pięściami, czy
kopał, gdyż był
wtedy

zdenerwowany i pijany (k. 168).

Sąd I instancji zasadnie tym wyjaśnieniom dał wiarę, gdyż we wskazanym fragmencie są one nie tylko szczerze i zrozumiałe, ale wskazują wyraźnie na motyw brutalnego zachowania się oskarżonego względem swojego kolegi. Jednocześnie oskarżony też logicznie wyjaśnił dlaczego D. W. (2) nie brał udziału w tym pobiciu, wręcz wskazując, iż W. starał się załagodzić sytuację, co znów wprost wynika z zeznań D. W. (2). Poza tym, co także istotne, wyjaśnienia te znajdują wsparcie w uznanych za wiarygodne zeznaniach D. W. (2), A. Z., pokrzywdzonego R. W. i A. T. oraz A. M..

Trzeba jednak zauważyć, iż

przed tym przesłuchaniem postawiono oskarżonemu zarzut popełnienia występku z art. 158 § 2 k.k., polegającego na pobiciu R. W. wspólnie i w porozumieniu z (...) (k. 84).

Tymczasem po postawieniu oskarżonemu zarzutu dopuszczenia się zbrodni z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. (k. 182) zmieniła się już jego postawa procesowa.

Oskarżony bowiem nie przyznał się do tego czynu, twierdząc, że, cyt.: „uważam, że ja go sam tak nie załatwiłem”, sugerując, że po jego wyjściu z domu mógł kto inny pobić R. W., jak choćby (...), który w tym domu został, czy choćby A. M., o którym dowiedział się, że przyszedł do W. po jego (oskarżonego – przyp. SA) wyjściu. Poza tym oskarżony już sprzecznie

z powyższymi wyjaśnieniami podał, iż uderzył W. ze trzy razy pięścią w twarz i na pewno nie spowodował u niego takich uszczerbków ani go nie kopał.

Wyjaśnienia te słusznie już zostały uznane za niewiarygodne. Trzeba bowiem jasno wskazać, iż oskarżony pierwotnie nawet „nie potrafił” odtworzyć przebiegu swojego zachowania się względem pokrzywdzonego z uwagi na spożyty alkohol, gdy tymczasem w tych wyjaśnieniach podnosił, że na pewno go nie kopał i że uderzył go trzy razy pięścią w twarz. Jednocześnie nie potwierdzając swoich pierwotnych wyjaśnień oskarżony nie chciał w ogóle odnieść się do ich treści.

Powyższy sposób przedstawiania relacji ze zdarzenia pokazuje już wyraźnie, iż oskarżony zaczął obierać korzystną dla siebie linię obrony, by przekonać, iż to nie on spowodował te „ciężkie obrażenia ciała” i że musiały to uczynić inne osoby, jak choćby (...), który miał nawet wyzywać W., choć o tym wcześniej nie tylko nie wspominał, ale i nadmieniał, że W. wręcz chciał załagodzić sytuację, odciągając go od W.. Również oskarżony próbował sugerować, iż tego pobicia dokonać mógł przybyły później do mieszkania W. A. M., co również nie znalazło żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym.

Już ta zmienna postawa

oskarżonego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony w swoich zmienionych wypowiedziach jest nieszczerzy i nastawiony na osiągnięcie jak najlepszego rezultatu procesowego.

Powyższe zresztą rozumowanie potwierdzają tylko wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie w dniu 19.05.2021 r. Tym razem bowiem z tych wyjaśnień wynika, że to (...) był W., choć tego nie widział (k. 244), ale jednocześnie sugerując, bo tego nie widział, że to W. zrobił, bo jak on wychodził, to W. został w tym mieszkaniu (k. 245). Jednocześnie w tych wyjaśnieniach pojawiła się zupełna nowość, bowiem oskarżony wyjaśnił, iż W. miał dużo długów i

wierzyciele do niego pukali, i cyt.: „jak ja byłem jeszcze w tym mieszkaniu z Ż. i W., to słyszałem jak wierzyciele dobijali się do drzwi mieszkania W.”, ale nie wiedział, ile ich było (k. 245).

Wyjaśnienia te uznać należy nie tylko za wyjątkowo naiwne, ale i wręcz za obraną kuriozalną linię obrony.

Sugerowanie bowiem, że nieznajomi (jacyś wierzyciele) mogli pobić pokrzywdzonego, mimo zupełnie odmiennych uprzednio złożonych wyjaśnień w tym względzie i mimo innych wiarygodnych dowodów, pamiętając również o absurdalnej postawie pokrzywdzonego na dalszym etapie rozprawy, na co celnie zwraca uwagę Sąd I instancji, nie wytrzymuje

żadnej krytyki.
Oskarżony nie dość, że do tej pory nie wspominał o jakichkolwiek wierzycielach, nie mówiąc już, że nawet ich słyszał jak przebywał wtedy z Ż. P. u pokrzywdzonego, to nadto nie potrafił sensownie wyjaśnić, dlaczego nie podtrzymał swoich pierwotnych wyjaśnień ze śledztwa. Nie brzmią bowiem przekonywująco jego depozycje, iż te wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego zostały mu podsunęte pod nos przez prokuratora i, cyt.: „były to brednie z palca wyssane” i „te brednie zostały stworzone na komisariacie w C.”, choć jednocześnie przyznał, że nie był przesłuchiwany w komisariacie Policji. Z drugiej strony oskarżony wskazał, iż podpisał

„gotowe papiery”, które go obciążały, bo obawiał się wywiezienia do aresztu, ale jednocześnie przyznał, że, cyt.: „treść, która jest w protokole to ja mówiłem”, że to są jego wyjaśnienia, zaś jemu posunięto zarzut, że to zrobił wspólnie z W. (k. 245-246).

Z powyższego widać wyraźnie, iż oskarżony na rozprawie wyjątkowo kręci, wije się w swoich twierdzeniach, nie potrafiąc logicznie przekonać do swoich racji. Trzeba dodać, iż oskarżony jednocześnie w swojej szczerzej naiwności przyznał, dlaczego złożył o takiej treści swoje pierwotne wyjaśnienia, a mianowicie dlatego, że wówczas jeszcze nie miał świadomości, co mu za to grozi (k. 245). Przy czym odwoływanie się przez oskarżonego, iż w trakcie

składania tych
wyjaśnień
przeżywał
traumę, bo, cyt.:
„ powiesiła mi
się kobieta” (k.
246) nie może
być
przekonywujące,
skoro
przesłuchanie to
miało miejsce w
dniu (...) r. a
więc rok czasu
po popełnieniu
samobójstwa
przez Ż. P.
(patrz akta (...))
- Ż. P. popełniła
samobójstwo
przez
powieszenie się
w dniu (...) r.).
Poza tym, jak to
celnie zauważył
Sąd I instancji,
oskarżony przez
ten rok czasu
od samobójstwa
konkubiny do
daty
przesłuchania,
cyt.: „ zdążył
być już w
dwóch kolejnych
związkach z
dwoma innymi
kobietami” (str.
8 uzasadnienia).
Nie może więc
być mowy, by
oskarżony,
składając te
pierwotne
wyjaśnienia był
w ciągłej traumie
a do tego,
by ta trauma
spowodowała, że
złożył wówczas

niewiarygodne wyjaśnienia.
Zresztą, jak wspomniano wyżej, oskarżony nie miał świadomości co mu grozi za zarzucany mu czyn, co tylko wskazuje na prawdziwość jego pierwotnych wyjaśnień, gdyż wówczas nie starał się kalkulować na chłodno, czy mówienie prawdy mu się opłaca czy nie. Poza tym znów oskarżony wykazuje się na rozprawie nieszczerością, bowiem po ujawnieniu jego wyjaśnień z k. 184-185 podtrzymał je, przyznając, że jednak uderzył pokrzywdzonego, ale nie z pięści, jak wtedy wyjaśnił, tylko otwartą dłonią w policzek (k. 246-247). Co także istotne, oskarżony „pamiętał” to uderzenie, choć pierwotnie negował tę pamięć z racji

spożytego
alkoholu.

Mając więc na
uwadze takie
wyjaśnienia
oskarżonego nie
da się mu
dać wiary, że
do mieszkania
pokrzywdzonego
„dobijali się
wierzyście” i że
to nie on pobił
pokrzywdzonego
a jedynie trzy
razy go uderzył
i wyszedł z
mieszkania (k.
247).

Sąd I instancji
trafnie więc
podał
krytycznej
ocenie te
zmienione
wyjaśnienia
oskarżonego,
zwłaszcza te
złożone na
rozprawie,
słusznie
nazywając te
wyjaśnienia
„nieprawdziwymi,
wykrętnymi i
wyjątkowo
cynicznymi” (str.
8 uzasadnienia).

Pokrzywdzony
R. W. podczas
pierwotnych
zeznań
złożonych
podczas
zawiadamiania o
przestępstwie
podał, nie

wskazując na
rzeczywistą
przyczynę
zachowania się
oskarżonego, iż
po powiedzeniu
za dużo i
w czasie
„pyskówki”

dostał od K. W.
(1) kilkanaście
ciosów pięścią w
twarz, w wyniku
czego upadł i
następnie (...)
z K. W.

(2) kopali go
naprzemiennie
w okolicę klatki
piersiowej, po
czym stracił
przytomność.

Pokrzywdzony
podał, iż
następnie ocucił
go A. M. i to
on zawiadomił
pogotowie i (...).

Pokrzywdzony
nie chciał, by
sprawą
zajmowała się
Policja (k. 51).

Zeznania te
jasno wskazują,
iż nie było
jakichkolwiek
„wierzycieli”,
którzy mieliby
go ścigać za
jakieś długi
i z tego
powodu mieliby
go pobić,
powodując
obrażenia ciała.

Pokrzywdzony
zaś wskazywał

przede
wszystkim K. W.
(1), ale i D. W. (1)
jako sprawców
jego pobicia, zaś
A. M. był
tą osobą, która
mu udzieliła
pomocy.

Już więc te
pierwotne
zeznania
pokrzywdzonego
wykluczają
udział w
zdarzeniu
jakichkolwiek
osób trzecich.

Podczas
przesłuchania w
dniu (...) r.
pokrzywdzony
podtrzymał w/
w zeznania,
potwierdzając,
że pobili go K.
W. (1) i (...) i
że w wyniku tego
pobicia doznał
obrażeń, w tym
odmę oplucną,
przy czym od
kopnięcia w
głowę stracił
przytomność,
zaś następną
osobą, którą
zobaczył, był
A. M., który
następnego dnia
wezwał
pogotowie (k.
82v-83).

Zeznania te
jasno więc
wskazują, iż nikt
inny nie pobił go,

poza K. W. (2) i (...).

Pokrzywdzony podczas konfrontacji z (...) w dniu (...) r. był pewien, że został pobity przez K. W. (1), który zaatakował go pięściami a po przewróceniu na podłogę pokopał go. Świadek jednocześnie logicznie wskazał, dlaczego wcześniej wyjaśnił, iż w tym pobiciu uczestniczył również (...), podnosząc, iż pierwotnie był słuchany w szpitalu, kiedy jeszcze znajdował się w takim stanie, że nie pamięta co zeznawał, zaś podczas drugiego przesłuchania nie potrafił sobie tego wszystkiego dokładnie przypomnieć. Natomiast już teraz, po przemyśleniach przypomina sobie, że pobił go tylko W., gdyż podczas tego pobicia D. W. (1) nie było już w

jego mieszkaniu
(k. 173v-174).

Mając na
uwadze te
logiczne
zeznania
pokrzywdzonego,
w których
wskazywał na
sprawcę swojego
pobicia jedynie
K. W. (1),
podnosząc, iż
w tym czasie
już (...) nie
przebywał w
mieszkaniu, nie
ulega
wątpliwości, iż
te zeznania
zasługują na
wiarę w
przedmiotowym
zakresie, gdyż
nie tylko zgodne
są z zeznaniami
D. W. (1), ale
i z pierwotnymi
wyjaśnieniami
oskarżonego.

Pokrzywdzony
również te
okoliczności
związane z
pobiciem go
pięściami a
potem kopaniem
obutą nogą,
jak już leżał
na podłodze
potwierdził w
toku rozprawy w
dniu (...) r., nie
wskazując przy
tym na jakieś
inne osoby,
które w tym
pobiciu mogły

ewentualnie
wziąć udział.
Wprawdzie
pokrzywdzony
podał, iż myślał,
że pobiły go dwie
osoby, dlatego
wskazywał też na
W., ale jeszcze
w trakcie, jak
był bity i jeszcze
widział na oczy,
to zauważył jak
W. uciekał z
jego mieszkania.
Świadek,
potwierdzając
przy tym swoje
zeznania ze
śledztwa,
przyznał, iż po
wyjściu ze
szpitala
rozmawiał z W.,
który mu mówił,
że jak zobaczył,
co robił W.,
to się wystraszył
i uciekł z
mieszkania (k.
315-319).

Powyższe
zeznania jasno
więc wskazują
na udział w
wyrządzeniu
pokrzywdzonemu
takiej krzywdy
wyłącznie przez
oskarżonego W.,
co stoi w
zgodności z
pierwotnymi
wyjaśnieniami
oskarżonego, z
których nie tylko
wynika ta
okoliczność, ale i
motyw działania

oskarżonego.
Poza tym te
zmienione od
konfrontacji
pokrzywdzonego
z W. zeznania
znajdują odbicie
w
konsekwentnych
w tym zakresie
zeznaniami D.
W. (1).

Co jednak także
istotne,
odpowiadając na
pytania
oskarżonego,
pokrzywdzony
wyraźnie
zaznaczył, iż
nie ma żadnych
długów, poza
zadłużeniem
alimentacyjnym
na kwotę
100.000 zł a na
wyraźne
zapytanie
oskarżonego
podał, iż nie
tylko nie
opowiadał
oskarżonemu o
swoich
problemach
finansowych, ale
i, że, cyt.: „ja
nie pamiętam,
że do mnie do
mieszkania ktoś
się dobijał” (k.
318).
Jednocześnie
pokrzywdzony
domagał się
zasądzenia od
oskarżonego
zadośćuczynienia

w kwocie 10.000 zł (k. 319).

Zeznania te tylko pokazują naiwność prezentowanej wersji oskarżonego na temat ewentualnych wierzycieli, którzy mieliby dokonać tego pobicia pokrzywdzonego. Jak bowiem to jasno wynika z tych zeznań, pokrzywdzony, poza długami alimentacyjnymi, nie posiada żadnych zadłużeń a do tego nie potwierdził lansowanej przez oskarżonego wersji, by do tego mieszkania podczas tej imprezy dobijali się jacyś dłużnicy.

Tym samym nie może być uznana za wiarygodną postawa pokrzywdzonego, wynikająca z jego „dobrowolnego” stawienia się na rozprawę w dniu (...)r. (k. 365), kiedy to zeznał, iż K. W. (1)

jest niewinny
oraz przytoczył
zupełnie
niewiarygodną,
wręcz naiwną
i sprzeczną z
dotychczasowymi
jego zeznaniami
wersję o najściu
na jego
mieszkanie
trzech mężczyzn,
nazywanych
przez niego
„ basiorami”,
którzy u niego
się pojawili w
związku z
wzięciem „
pożyczki z P. od
takich
chłopaków”,
których znalazł
w Internecie.
Pokrzywdzony
wskazał, że ci
mężczyźni
przyjechali do
niego akurat
tego dnia w
(...) r., zapukali,
weszli do
mieszkania,
usiedli w pokoju,
gdy jeszcze był
W. „ ze swoją
dziewuchą” i
powiedzieli, że
muszą się
rozliczyć.
Następnie, w
obawie przed
nimi W. z
dziewczyną
wyszli, zaś ci
mężczyźni „
napukali” mu,
podkreślając, że
bili go ci trzej,
kopali go, bili go

z pięści i stracił przytomność.

Pokrzywdzony zeznał też, że zalegał im 5.000 zł, ale z zeznań tych wynika, że nie posiada żadnych dokumentów, choć podpisywał „ jakieś papierki”, gdyż jak się wyprowadzał z domu, „ to wszystko gdzieś poszło” (k. 367-370).

Już sama treść tych zeznań, pamiętając o poprzednich zeznaniach tego świadka, trąci wyjątkową naiwnością. Nie da się bowiem dać wiary tym depozycjom w sytuacji, gdy pokrzywdzony do tej pory konsekwentnie nie wspominał o żadnych osobach trzecich, zaprzeczając, by posiadał jakiegokolwiek dłużni, jak i konsekwentnie wskazywał, iż sprawcą tego pobicia jest nie kto inny, jak K. W. (1). Jeżeli przy tym

weźmie się pod uwagę fakt, iż to oskarżony wymyślił sobie wersję, że to jacyś wierzyciele pobili pokrzywdzonego a także, mając na uwadze wysoce korzystne dla oskarżonego zeznania jego „nowej partnerki” **M. B. (1)**, która tylko pozytywnie wypowiadała się o oskarżonym i w swoich zeznaniach „skopiowała” wypowiedź oskarżonego, że „uderzył R. trzy razy z liścia”, negatywnie przy tym wypowiadając się na temat R. W., nazywając go „krętaczem” (k. 320-322) oraz fakt, iż to właśnie ta M. B. (1) pomogła mu w napisaniu oświadczenia (na k. 363), iż chce być ponownie przesłuchany (k. 365), co wynika z zeznań pokrzywdzonego, iż nie wiedział, że była żoną jego kolegi M. B. (2), który przywiózł go do

Sądu (k. 366) jest aktualną partnerką K. W. (1) (k. 368), to nie ulega wątpliwości, iż pokrzywdzony w tych zeznaniach po prostu kłamie, chcąc wybronić swojego oskarżonego kolegę od odpowiedzialności karnej.

Kłamstwo to jest tym bardziej widoczne, gdy także weźmie się pod uwagę zeznania **D. W. (1)** (k. 127, 173-174, 278-282), które korespondują z pierwotnymi wyjaśnieniami oskarżonego oraz zeznaniem pokrzywdzonego złożonymi podczas konfrontacji z tym świadkiem i na pierwszej rozprawie a także zeznania **A. M.**, z których wynika, iż bezpośrednio po zdarzeniu pokrzywdzony wskazywał, iż pobili go K. W. (1) i (...) (k. 11-13) bądź, że pobili go K. W. (1) ze swoją dziewczyną (k.

313-315) oraz zeznania policjantów **A. T.** (k. 43, 248-251) i **R. P.** (k. 45-46, 251-252), z których wynika, że na gorąco po przybyciu na miejsce zdarzenia pokrzywdzony twierdził, że pobili go (zadawali mu uderzenia) jego koledzy K. W. (1) i (...). Wreszcie **A. Z.**, była partnerka oskarżonego, wyraźnie, jednoznacznie i konsekwentnie zeznała, iż oskarżony, mając z nią kontakt z racji spotykania się z nią i ich dzieckiem, po spotkaniu w dniu 11.12.2019 r. zadzwonił do niej następnego dnia i w rozmowie, opowiadając o okolicznościach spotkania u R. W. przyznał jej, że po ujawnieniu, iż W. „macał” jego partnerkę **Ż. P.**, cyt.: „uderzył W. jak ten siedział na łóżku w pokoju, gdzie

pili alkohol a następnie, jak W. upadł na podłogę, to go skopał po brzuchu i kręgosłupie". Powiedział też, że po tym, jak skopał W. to go zostawili samego w tym mieszkaniu i wyszli stamtąd. Z relacji tej wynikało też, że (...) miał być obecny przy tym pobiciu, ale też wynikało, że tego pobicia dokonał sam K. W. (1) (k. 16-17, 276-278). Nie ma żadnych powodów, by odmówić zeznaniom tych świadków wiary, bowiem właśnie te zeznania korespondują ze sobą, tworząc całość w zakresie przebiegu inkryminowanego zdarzenia. Poza tym zeznania A. Z. korespondują w sposób oczywisty z pierwotnymi wyjaśnieniami oskarżonego oraz z zeznaniami R. W., złożonymi w trakcie konfrontacji z (...) i złożonymi po raz pierwszy

na rozprawie, jak i z zeznaniami D. W. (1) a tym samym zasługują one na pełną wiarygodność.

Tak właśnie też ocenia te dowody Sąd I instancji, co jasno wynika z treści tejże oceny zaprezentowanej w sekcji 2 formularza uzasadnienia na str. 7-11.

Powyższe zaś prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż Sąd I instancji nie dopuścił się ani błędu w ustaleniach faktycznych, ani naruszenia przepisów prawa procesowego, co świadczy o **niezasadności zarzutów apelacyjnych z punktów 1 i 2.**

Należy przy tym podkreślić, iż apelujący zarzuty te formułuje w taki sposób, jakby sam oceniał poszczególne dowody, nie zauważając, iż

Sąd Okręgowy
właśnie widzi
i ocenia te
fragmenty
przytaczanych
przez
apelującego
dowodów na
str. 4-6 apelacji,
czym wdaje
się w
nieuprawnioną
polemikę z tą
oceną. Skarżący
przy tym nie
wyjaśnia jaki
wpływ na tę
ocenę miałby
stan
nietrzeźwości
uczestników
zdarzenia (str. 3
apelacji), skoro
ten stan dotyczył
nie tylko
pokrzywdzonego,
ale i także
oskarżonego.
Także
odwoływanie się
do rzekomego
stanu zdrowia
psychicznego
pokrzywdzonego
(str. 5 apelacji)
nie może mieć
w tej sprawie
żadnego
znaczenia, skoro
Sąd I instancji
oparł swe
ustalenia nie
tylko na
zeznaniach
pokrzywdzonego,
ale i na innym,
przywołanym
wyżej, materiale
dowodowym,
który dopiero

oceniony kompleksowo dawał podstawę do dokonania właściwych ustaleń faktycznych.

Mając zaś na uwadze totalnie naiwne twierdzenia oskarżonego i pokrzywdzonego o rzekomych wierzycielach, którzy mieli pobić R. W., za niezrozumiałe wręcz należy uznać wywody skarżącego, iż Sąd I instancji powinien wyjaśnić kim były osoby z P., które miały pobić R. W., jak i powinien zażądać od świadka dowodu zawarcia jakiegokolwiek umowy kredytowej a także dowodu spłaty części pożyczki (str. 6 apelacji). Skarżący zdaje się bowiem zapominać, iż to na jego wniosek (jako obrońcy oskarżonego) z dnia (...) r. (k. 359) nastąpiło ponowne przesłuchanie pokrzywdzonego

a tym samym mógł poprzez zadawanie odpowiednich pytań doprowadzić do ujawnienia wskazywanych przez siebie okoliczności. Skoro jednak ujawnienie takowych nie nastąpiło a poza tym sam pokrzywdzony ani nie wskazywał na personalia tych osób, ani na rzekomy podmiot, od którego wziął pożyczkę, jak i również nadmienił, że stracił wszelkie dokumenty, jakie posiadał a które były związane z tą pożyczką, to żądanie od Sądu I instancji dodatkowego wyjaśnienia tych okoliczności uznać należy już za absurdalne. Tak samo zresztą absurdalne jest odnoszenie się do zarzutu apelacyjnego, iż oskarżony sugerował, że pokrzywdzony mógł spaść ze schodów. Ta bowiem

okoliczność nie znajduje oparcia w żadnym dowodzie i stanowi jedynie luźną dywagację, która z tych powodów nie wymaga żadnego sprawdzania.

Powyższe więc przekonuje, iż zarzuty te w żadnej części nie zasługują na uwzględnienie.

Dodać tylko trzeba, iż Sąd I instancji również wyczerpująco i przekonywująco zarazem wykazał zarówno winę oskarżonego w popełnieniu przypisanego mu przestępstwa, jak i działanie umyślne z zamiarem ewentualnym spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu a także przyjętą kwalifikację prawną tego czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. (sekcja 3 formularza uzasadnienia na str. 13-14).

Dziwić zaś tylko może podważanie przez skarżącego przyjęcie tej kwalifikacji poprzez odwołanie się do poglądów doktryny na temat charakteru obrażenia doznanego przez pokrzywdzonego, tj. odmy opłucnowej (str. 5 apelacji), które to poglądy (notabene bez wskazania ich w apelacji) nie stanowią przecież opinii biegłego, gdy tymczasem Sąd I instancji ustalenie to oparł właśnie na opinii biegłego medyka sądowego a więc podmiotu uprawnionego a z której jasno wynika, iż, cyt.: „powstanie odmy opłucnowej wymagającej odbarczenia spowodowało wystąpienie choroby realnie zagrażającej życiu, wyczerpujące znamiona art.

156 § 1 pkt 2
k.k.” (k. 29).

Ad. 3

Zarzut ten również okazał się chybiony.

Apelujący zdaje się nie dostrzegać, iż Sąd I instancji nie miał żadnych wątpliwości w zakresie oceny zeznań R. W., jak i zresztą całego zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Tym samym miał pełne podstawy, by surowo ocenić działanie oskarżonego, które spowodowało tak rozległe skutki zdrowotne dla pokrzywdzonego, tym bardziej, że pokrzywdzony był jego wieloletnim kolegą, któremu nie dał nawet szansy na wyjaśnienie zaistniałej sytuacji, która doprowadziła do inkryminowanego zdarzenia.

Trzeba przy tym zauważyć, iż odwoływanie się

przez skarżącego do pobytu oskarżonego po tym zdarzeniu w szpitalu psychiatrycznym nie ma żadnego znaczenia pod kątem oceny zastosowania wobec oskarżonego właściwej represji karnej, skoro, jak to właściwe ustalił Sąd I instancji, oskarżony po śmierci swojej konkubiny w dniu (...) r., przed złożeniem wyjaśnień w tej sprawie zdołał związać się z dwiema innymi kobietami. Odwoływanie się więc do emocji oskarżonego podczas pierwszego przesłuchania związanej z jego stanem psychicznym po stracie partnerki nie jest uzasadnione dla podważenia wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Należy przy tym zauważyć,

iż kara ta w wymiarze 5 lat nie może zostać uznana za wygórowaną. Nie dość bowiem, że oscyluje ona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia (wynoszącej w chwili czynu 3 lata), to Sąd I instancji zasadnie nie znalazł na korzyść oskarżonego praktycznie żadnych okoliczności. Wprawdzie taką okolicznością jest przyznanie się do winy na etapie postępowania przygotowawczego, ale słusznie Sąd I instancji nie nadał jej szczególnego znaczenia, skoro na dalszym etapie postępowania oskarżony wycofał się z tego przyznania, prezentując przy tym absurdalną wersję zdarzenia, do czego też ewidentnie wciągnął samego pokrzywdzonego, co znajduje wyjaśnienie w

prezentowanej
wyżej
argumentacji.
Nie jest bowiem
przypadkiem to,
że oskarżony w
swoich
zmienionych
wyjaśnieniach
próbował
przekonać, iż
pokrzywdzonego
pobili
„wierzyciele” i ta
wersja znalazła
się dopiero w
ostatnich
zeznaniach
pokrzywdzonego,
mającego
kontakt z
ówczesną
partnerką
oskarżonego.

Abstrahując od
oceny, jaką
wystawiły
oskarżonemu
byłe jego
partnerki, do
czego odwołuje
się Sąd I
instancji, nie
ulega
wątpliwości, iż
oskarżony jest
sprawcą
zdemoralizowanym,
o czym świadczy
jego wielokrotna
karalność, gdyż
oskarżony był
karany aż
kilkanaście razy
za różnego
rodzaju
przestępstwa (k.
450-451,
526-530), przy

czym trafnie Sąd I instancji zauważył, że oskarżony dopuścił się tego przestępstwa w tym samym roku, w którym opuścił zakład karny po odbyciu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności (sekcja 4 formularza uzasadnienia na str. 16).

Te zaś okoliczności, w powiązaniu także z popełnieniem przestępstwa w stanie nietrzeźwości, jak i rozległymi skutkami działania oskarżonego dotyczącymi zdrowia pokrzywdzonego są wystarczające do uznania, iż orzeczona wobec oskarżonego kara 5 lat pozbawienia wolności jest karą w pełni adekwatną do popełnionego czynu, jak i wystarczającą do osiągnięcia stawianych przed karą celów określonych w art. 53 k.k. Kara

<p>ta uwzględnia więc w wystarczającej mierze okoliczności przytoczone w tym przepisie a tym samym nie może zostać uznana za karę rażącą i to w sposób niewspółmierny a więc karę, która nie nadaje się, ze społecznego punktu widzenia, do zaakceptowania z uwagi na jej wymiar, który, jak do powiedziano wyżej, nie jest nadmierny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów.</p> <p>2. uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Ad. 1</p> <p>Wniosek niezasadny a to z powodu nieuwzględnienia zarzutów apelacyjnych, o czym wypowiedziano się wyżej.</p> <p>Ad. 2</p> <p>Wniosek niezasadny, gdyż skarżący nie wykazał, by zaistniały w tej sprawie podstawy określone w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania a Sąd odwoławczy takowych nie dostrzega z urzędu.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>	

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	Konieczność uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego, jak i podstawy wymiaru kary o przepis art. 4 § 1 k.k. – art. 455 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Konieczność ta wynika z faktu, iż w chwili orzekania przez Sąd Apelacyjny przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. jest zagrożone karą od 3 lat do 20 lat (od dnia 1 października 2023 r. – zmiana ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. - Dz.U. z 2022 r., poz. 2600 ze zm.), gdy przed tą datą i w chwili czynu było zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 do 15 lat. Ustawa obowiązująca poprzednio była więc dla		

<p>oskarżonego względniejsza w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. i dlatego ten przepis przywołano w podstawie prawnej skazania i wymiaru kary.</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Utrzymano w mocy orzeczenie o winie, kwalifikacji prawnej i karze (pkt 1), o środku kompensacyjnym (pkt 2) oraz o kosztach procesu (pkt 3, 4).</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		

Przy ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych wykazano prawidłowość orzeczenia w zakresie winy i kwalifikacji prawnej z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., jak i orzeczonej za ten czyn kary, więc nie zachodzi tu konieczność przytaczania tej argumentacji.

Zastrzeżeń nie budzi orzeczenie w pkt 2 środka kompensacyjnego na podstawie art. 46 § 1 k.k. Pokrzywdzony wnosił o zasądzenie od oskarżonego zadośćuczynienia w wysokości 10.000 zł, natomiast Sąd I instancji przekonywująco uzasadnił (sekcja 4 formularza uzasadnienia na str. 17-18) dlaczego orzekł wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienie w kwocie 6000 zł.

<p>Orzeczenie o kosztach związanych z obroną oskarżonego z urzędu oraz o zwolnieniu oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i opłaty znajduje uzasadnienie w treści wskazanych w punktach 3 i 4 przepisów i orzeczenia te nie są kwestionowane w niniejszym postępowaniu.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1 Zmiana dotyczy przyjętej w pkt 1 kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu – art. 455 k.p.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>O powodach tej zmian</p>		

wypowiedziano się wyżej w sekcji 4.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylecia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylecia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylecia i umorzenia ze			

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie dotyczy		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III i IV	Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa		

na rzecz
adwokata M. Z.
kwotę 738,00 zł,
w tym VAT,
tytułem kosztów
nieopłaconej
obrony z urzędu
w postępowaniu
odwoławczym.

Takie
rozstrzygnięcie
znajduje swoje
oparcie w § 4
ust. 1 i 3 oraz §
17 ust. 2 pkt 5
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu (Dz.U. z
2019 r., poz.
18). Na tę
kwotę składają
się opłata w
kwocie 600 zł
(§ 17 ust. 2 pkt
5) powiększona
o 23% VAT (§ 4
ust. 3).

Należy przy tym
wspomnieć, iż
obrońca
oskarżonego na
rozprawie
apelacyjnej
wniósł jedynie
o zasądzenie
na jego rzecz

zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu za postępowanie odwoławcze „na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dla adwokatów z wyboru” (k. 533v). Obrońca jednak nie uzasadnił tego żądania, dotyczącego jego oparcia na rozporządzeniu MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

Tymczasem w polskim systemie prawnym nadal obowiązuje rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.

z 2019 r.,
poz. 18), które
przecież stanowi
podstawę
prawną
dotyczącą zasad
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata
ustanowionego z
urzędu.
Natomiast
Rozporządzenie
MS, do którego
odwołuje się
obrońca dotyczy
opłat za
czynności
adwokackie (jak
to ujął obrońca
„dla adwokatów
z wyboru”).
Trzeba przy
tym nadmienić,
iż inne są
także podstawy
prawne wydania
każdego z tych
rozporządzeń,
bowiem
pierwsze z nich
znajduje swoje
uzasadnienie w
treści art. 29 ust.
1 i 2 ustawy
z dnia 26 maja
1982 r. Prawo
o adwokaturze
(Dz.U.
2022.1184 t.j.),
zaś drugie
znajduje
uzasadnienie w
treści art. 16
ust. 2 i 3 cyt.

Ustawy – Prawo
o adwokaturze.

Sąd Apelacyjny
zdaje sobie
sprawę z
istnienia wyroku
Trybunału
Konstytucyjnego
z dnia
20.12.2022 r.
w sprawie SK
78/21 (OTK-
A 2023/20),
którym to
wyrokiem
orzekł, iż § 17 ust.
1 pkt 2 oraz §
17 ust. 2 pkt 3
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu (Dz. U.
z 2019 r. poz.
18, z późn. zm.)
są niezgodne z
art. 64 ust. 2
w związku z art.
31 ust. 3, art.
32 ust. 1, art. 2
i art. 92 ust. 1
zdanie pierwsze
Konstytucji
Rzeczypospolitej
Polskiej przez
to, że wskazane
w nich stawki
dla adwokatów

ustanowionych obrońcami z urzędu są niższe od stawek w tych samych sprawach dla adwokatów ustanowionych obrońcami z wyboru. Nie wdając się w szczegóły, jakie legły u podstaw tego rozstrzygnięcia, sam Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu tej decyzji stwierdził, iż bezpośrednim skutkiem niniejszego wyroku jest utrata mocy obowiązującej § 17 ust. 1 pkt 2 oraz § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia z 2016 r. Od dnia opublikowania orzeczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, zamiast wskazanych przepisów, podstawę zasądzenia wynagrodzenia obrońcy z urzędu w sprawie objętej śledztwem oraz za obronę przed sądem rejonowym w postępowaniu

zwyczajnym lub przed wojskowym sądem garnizonowym stanowić będą odpowiednio: § 11 ust. 1 pkt 2 oraz § 11 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia z 2015 r. To zaś oznacza w sposób oczywisty, iż w wyniku tego orzeczenia TK nie utraciły mocy obowiązującej pozostałe przepisy tego rozporządzenia, w tym m.in. przepis § 17 ust. 2 pkt 5.

Należy jedynie podnieść, iż Trybunał Konstytucyjny postanowieniem z dnia 20 grudnia 2022 r. w sprawie S 2/22 (OTK-A 2023/21) zwrócił Ministrowi Sprawiedliwości uwagę na obowiązek usunięcia uchybień w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w

sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu (Dz. U. z
2019 r. poz. 18,
ze zm.) oraz w
rozporządzeniu
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
radcę prawnego
z urzędu (Dz.
U. z 2019 r.
poz. 68, ze zm.),
polegających na
nieuzasadnionym
zróźnicowaniu
zasad
wynagradzania
pełnomocników
lub obrońców
ustanowionych z
urzędu
względem
pełnomocników
lub obrońców
ustanowionych z
wyboru, a w
konsekwencji -
konieczność
podwyższenia
stawek dla
pełnomocników
lub obrońców

ustanowionych z
urzędu do
stawek
przewidzianych
dla
pełnomocników
lub obrońców
ustanowionych z
wyboru.

Sygnalizacja ta
jednak nie
wpływa na moc
obowiązującą
dotychczasowych
przepisów a tym
samym, skoro
przepisy § 4
ust. 1 i § 17
ust. 2 pkt 5
rozporządzenia z
dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu nie
utraciły mocy
obowiązującej,
to Sąd
Apelacyjny nie
znajduje
podstaw, by
w realiach tej
sprawy wydać
orzeczenie w
przedmiocie
„wynagrodzenia”
obrońcy
działającego z
urzędu na
podstawie bliżej
nie

sprecyzowanego
przez
wnioskującego
obrońcę
przepisu
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 22
października
2015 r. w
sprawie opłat
za czynności
adwokackie.

Mając zaś na
uwadze
powyższe
wywody, nie
można zgodzić
się z
zapatrywaniem
Sądu
Najwyższego
zawartym w
postanowieniu z
dnia 15 grudnia
2021 r., V KK
549/20 (LEX
nr 3322628),
by zasądzenie
należności
obrońcom z
urzędu
następowało
automatycznie
na podstawie
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 22
października
2015 r. w
sprawie opłat
za czynności
adwokackie (Dz.
U. z 2015 r. poz.
1800), mimo
niestwierdzenia
przez właściwy

organ w
odpowiednim
trybie
niekonstytucyjności
konkretnych
przepisów
rozporządzenia z
dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu (Dz. U. z
2019 r. poz. 18,
t.j.).

Sąd odwoławczy
zwolnił
oskarżonego od
ponoszenia
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze i
od opłaty za
to postępowanie,
kierując się
przepisami art.
624 § 1 k.p.k.
i art. 17 ust
1 ustawy z
dnia 23.06.1973
r. o opłatach
w sprawach
karnych (tekst
jednolity z 1983
r., Dz.U. Nr 49,
poz. 223 z późn.
zm.), odwołując
się do tożsamej
argumentacji
przytoczonej
przez Sąd I

	instancji w sekcji 7 formularza uzasadnienia na str. 19.	
7. PODPIS		
P. M. (1) P. G.M. K.		